

hệ này. Các phi-thuyền không-gian bay - giòi vận-tốc hấy côn châm, chẳng hạn cái "shuttle" của Mỹ bay vòng quanh trái đất mất 89 phút, vận-tốc là 17500 MPH. Vận-tốc này so với vũ-trụ chậm hẳn cả con kiến đang bò trên mặt trái đất. Năm ngoái Mỹ có phóng hai phi-thuyền không-gian không người lái đi chụp hình thô-tinh, một hành-tinh trong thái-dương hệ mặt trời của chúng ta, phi-thuyền phải đi hơn 3 năm mới tới. Tùy theo quy-đạo trái đất và thô-tinh, chờ gần nhât cách nhau gần 1 tiếng đồng hồ ánh-sáng, chờ xa nhât cách nhau cả chục tiếng đồng hồ ánh-sáng. Phi-thuyền chỉ bay ngang qua thô-tinh, chụp nhiều hình-ảnh gửi về,

và khám-phá thêm một số mặt trăng của thô-tinh này.

Cho đến hiện giờ, chúng ta được biết trong thái-dương hệ mặt trời chúng ta hiện đang sống, không có sinh-vật nào khác ngoại-trú sinh-vật trên trái đất. Nhưng trong hàng tỷ thái-dương hệ chắc chắn sẽ có một số thái-dương hệ có sinh-vật, mà hiện giờ chúng ta chưa đủ khả-năng để tiếp-xúc. Hy-vọng với đã tiến-bộ của nhân-loại, trong tương-lai các phi-thuyền với vận-tốc nhanh hơn vận-tốc ánh-sáng để đưa chúng ta đến các thái-dương hệ khác để du-lịch và học hỏi thêm nhiều điều mới lạ.

Phạm Huy Đức

trắng nước SONG KHLA

CAT-PHUONG

Trại tỵ nạn Songkhla, mà người Thái gọi là Sông-Khá, là một trại tỵ nạn dành cho người Việt tại miền cực Nam Thái-Lan thuộc tỉnh Songkhla, giáp giới với Mã-Lai. Đây là trại lớn nhất và có qui cùnh nhất trong tất cả các trại tỵ nạn rải rác trên đất Thái. Trại có đủ chỗ cho trên 10 ngàn người Việt tỵ nạn vào mùa biển lặng. "Trảng nước Songkhla" ghi lại những chuyện vui buồn cũng như vài nét sông điển-hình của Trại trong khoảng mùa hè 1980 cũng là thời-gian mà người viết đã sống tại trại này. Các nhân-vật trong truyện là tưởng-tượng, nêu thẳng hoặc người đọc tìm thấy có sự trùng-hợp về tên tuổi thì đó hoàn toàn ngoài ý muốn của người viết.

Đã lâu lăm hôm nay mình mới thấy
một đêm trăng đẹp. Thề là đã hai mùa
trăng mình đến trại này. Đêm nay trăng
đẹp mồng lung, càng khuya trăng càng
tối, sướng cảng lạnh. Nhưng đóm lửa
nhấp nhô trên sóng dịu, ngoài khơi kia
là ánh đèn đêm của những thuyền đánh
cá Thái. Trông chúng dịu hiền nhỉ? Cúng
như những thuyền chài bên nhà đêm
đêm đốt đèn ra khỏi. Thề đấy, mà bây giờ
giá như có gặp một ghe vượt biển nào
của thuyền nhân Việt Nam thì là dắt băng
nói sóng đây. Thuyền chài sẽ biến ra
ghe cướp và ngủ phủ biển thành hải-tặc.
Có cá nào ngon cho băng cá thuyền nhân
cơ-moi nào mập hòn môi ghe vượt biển!
Nhưng người chài lười thái mộc mac
thường ngày nói miên duyên-hải biển
thành những con quý sông trên biển. Một
chiếc ghe vượt biển trong tâm mắt của
chúng là một cơ hội làm giàu, một dịp
hiếm có đi vào cảnh truy hoang không
bờ bến! Có biết đâu những con người bé
bóng, gầy gò hoặc hắc đó vừa thoát khỏi
vòng vây của quý đở trong đường tò ke
tóc. Có biết đâu họ đã phải bỏ lại quê
hometown, bỏ lại người thân yêu, bạn bè,
xóm giềng và của cải để di tìm một cuộc
sống vừa ý mình, như mới người đều có.
Kể đang mắt cuộc sống thi di tìm sự
sống bên cạnh cái chết, mà người có

trong tay lai cháng mản đến, lại di
tìm đến cái vô cung của dục vọng!

Bóng có tiếng vọng:

- Chỉ nghĩ gì mà sao mờ mang vậy?
 - Em, em đến bao giờ?
 - Em ở đâu kia, trông thấy chỉ
ngồi một mình em đến hỏi thăm chờ.
 - Chỉ muôn hỏi em nhập trại baogiờ?
mà sao thường ngày không thấy?
 - Em mới đến hôm qua.
 - Thế à, vui quá. Ghe bao nhiêu người,
có ai bị gi`không?
 - Ghe em 50 người đến đây còn 42.
 - Thế 8 người kia đi đâu?
 - Rót xuống biển, còn cướp Thái-Lan
bắt đi mấy người.
 - Bắt đi đâu? Vào Cokra à?
 - Không, ghe em không bị vào đảo Kra,
tui nó bắt giữa biển đem đi đâu không
ai biết!
 - Em đi với ai ?
 - Với mẹ em.
 - Còn Ba,
 - Ba ở nhà bị bắt!
 - Bị bắt sao mẹ đi?
 - Ba bảo mẹ đi trước. Mả em hỏi chỉ
chú chí mờ ài vậy?
 - Mờ ai đâu! Cơ ai đâu mà mờ với mang
Buồn quá ra đây ngồi hóng mát vì trăng
hôm nay đẹp. À, chỉ đang nghỉ đến thi
hảo Nguyễn-Du đây.

- Nguyễn-Du nǎo?
- Nguyễn-Du truyền Kiều đây mà! em không có đọc?
- Thè thi em biết, nhưng sao mà lai Nguyễn-Du?

- Ủ, Nguyễn-Du tiên sinh đã viết:

"Chém cha cái sò ba đảo

Cỏi ra rồi lai buộc vào như chơi."

- Hay quá! chỉ nhở giờ quá. Nhưng mà ai cỏi ai buộc đâu?

- Thị chúng mình đây, thoát khỏi vong vây của quý đở lai rồi vào lưới quý xanh trên biển cả. Mình thi chạy bán mạng để sống mà nó thi cú thay nỗi mình cái mồi ngon đê hám hiếp! Mình sống hay không sống nó cũng coc cắn. Mình tự cỏi ra rồi tự chui vào đây thôi!

- Nhưng bây giờ cưng xong, cưng đến nỗi.

- Còn những người không mày thi sao? Người ta nói một đi, một về, một chết đó. Nghĩa là như chí với em đến được đây là cưng có hai người khác bị bắt giam và hai người khác chết sống chết biển đây. Vợ chắc cũng có lý làm. "Vì hồi chí bi bắt lần trước, trong chuyến vượt biển bắt thành, cứ hai ba ngày lại thấy con săn đưa vào một đám vuông, đang ông vua đang bá, trẻ em. Không có đủ chỗ mà nhốt. Cưng giông như ở đây, hai ba ngày lai thấy đông bão nhập trại. Chỉ khác là hồi đó mình thấy toàn người không may còn bây giờ lai thấy toàn người đến được. Con sò người mất tích, chết sống chết biển chắc cưng khá nhiều.

- Khá nhiều là bao nhiêu hở chí?

- Thị chắc cũng lối đó, như hôm nay có ghe không só một người nhập trại đó.

- Không só một người là sao?

- là đi ghe không có só ghe mà đến đây thi còn vốn vẹn có một người. Só còn lại chết trên biển hoặc bị cướp biển nó bắt đi. Bù qua sót lai thi só người chết cưng bằng só người đến nỗi hoặc sống người bị bắt.

- Nhưng sao một người mà đến nỗi được?

- Nghe nói cô ấy - ủ đó là một người đàn bà - nỗi trên cái phao mây ngày trên biển rồi có tàu vớt! Ở đây sống như trong huyền thoại vậy. Nhưng cái mình không tin mà lại có xảy ra. Ma không phải trôi trên biển cả mà yên đâu! Ban ngày nếu nó thấy thi nó vớt lên trên tàu hám hiếp cho ăn uống rồi ném xuống biển với cái phao, rồi chiếc khác đến, lai thấy lai làm như vậy. Hai ba ngày đêm rồi

chiếc cuối cùng mới đưa cô ta vào bờ đây! Cưng giông như ở bên nhà bấy giờ.

- Bây giờ bên nhà làm sao chi?

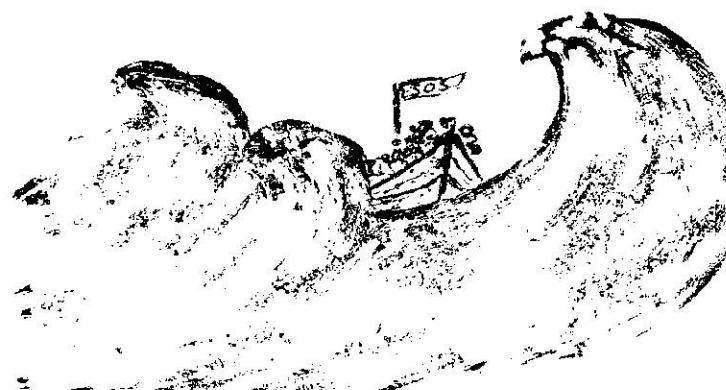
- Thị người bên ngoài khó tin nhưng gì xảy ra bên nhà hiện nay dưới xã hội chủ nghĩa. Vì niềm tin của con người vào sự khùng khiep, vào sự tàn bạo của con người đối với con người, niềm tin ấy có giới hạn. Vuột qua giới hạn đó của niềm tin thì người ta không tin là có thật nữa, nghĩa là bia dắt ra và có ác ý! Thành ra đôi khi sự ác độc của chủ nghĩa cộng sản được che dấu nhở sự vuột qua giới hạn của niềm tin ấy.

- Vì người ta không thấy đây chí a.

- Đúng vậy! thị người ta đã chẳng nói "đúng nghe cộng sản nói mà hãy nhìn những gì cộng sản làm" đó sao.

- Chỉ muốn nói ông Thiệu?

- Ủ, nhưng xét cho cưng thì một người chẳng bao giờ làm được hai điều ấy cưng một lúc, nên làm sao có thể chọn hoặc nghe hoặc nhìn! Người nghe thi chẳng bao giờ được thấy cái gì mà kể thấy thi chẳng bao giờ muôn nghe nữa dù gó thành thật với mình cách mấy đi nữa.

- Những người ta xem T.V phóng sự và hình ảnh trên báo chí, ở nước ngoài người ta cũng biết chủ chí.

- Đúng vậy, tất cả những điều đó đều là trung thật nhưng nó còn trong thế giới ý-niệm, không phải là thực-tai. Chúng mình đã nếm, ngủi, thở, đã sống thực-tai xã-hội chủ-nghĩa chủ-không sống trong ý-niệm xã-hội chủ-nghĩa. Và chỉ có sống thực-tai xã-hội chủ-nghĩa mới phá vỡ cái niềm tin vào chè-dổ đó. Cái eo le của chúng mình là khi thấy thi đá muôn rồi.